

Cartea lui Daniel - Numărul Șaptezeci și Șapte

Dezvăluirea paralelei profetice: Adventismul laodicean în 1863 și tipologia biblică

Jeff Pippenger
2024-02-10

Răzvrătirea Adventismului laodicean din 1863 a fost prefigurată de blestemul rostit împotriva rezidării Ierihonului.

Și Iosua i-a pus pe ei sub jurământ în vremea aceea, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi această cetate, Ierihonul: cu prețul întâiului său născut îi va pune temelia, iar cu prețul celui mai tânăr fiu al său îi va așeza porțile. Iosua 6:26.

Răzvrătirea adventismului laodicean din 1863 a fost prefigurată prin lepădarea pietrei din capul unghiului de către zidari.

Iisus le-a zis: Oare n-ați citit niciodată în Scripturi: "Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie capul unghiului; lucrul acesta este de la Domnul și este minunat în ochii noștri"? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei. Matei 21:42, 43.

Răzvrătirea adventismului laodicean din 1863 a fost prefigurată de vițelul de aur al lui Aaron.

Căci mi-au zis: Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; căci despre acest Moise, omul care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat cu el. Și le-am zis: Oricine are aur, să-l scoată. Și mi l-au dat; apoi l-am aruncat în foc și a ieșit vițelul acesta. Iar când Moise a văzut că poporul era dezgolit; (căci Aaron îi dezgolisese, spre rușinea lor, în mijlocul vrăjmașilor lor). Exodul 32:23-25.

Răzvrătirea Adventismului laodicean din 1863 a fost preînchipuită prin cei doi viței de aur ai lui Ieroboam.

Dacă acest popor se va sui să aducă jertfe în casa Domnului, la Ierusalim, atunci inima acestui popor se va întoarce iarăși la stăpânul lor, anume la Roboam, împăratul lui Iuda, și mă vor ucide și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda. De aceea împăratul s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur și le-a zis: Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a așezat pe unul la Betel, iar pe celălalt la Dan. 1 Împărați 12:27-29.

Răzvrătirea Adventismului laodicean din anul 1863 a fost prefigurată de prorocul din Iuda care a murit între măgar și leu.

Și s-a întâmplat că, după ce mâncase pâine și băuse, i-a înșeuat măgarul, adică pentru prorocul pe care îl adusesese înapoi. Iar când a plecat, l-a întâlnit un leu pe drum și l-a ucis; și trupul lui neînsuflețit a fost aruncat în drum, iar măgarul stătea lângă el, leul stătea și el lângă trupul

neînsuflețit. 1 Împărați 13:23, 24.

Răzvrătirea Adventismului laodicean din 1863 a fost prefigurată de a zecea încercare a Israelului din vechime, care a marcat începutul rătăcirii lor prin pustie.

Dar, viu sunt eu, că tot pământul se va umple de slava Domnului. Pentru că toți acei oameni care au văzut slava mea și minunile mele, pe care le-am făcut în Egipt și în pustiu, și m-au ispitit până acum de zece ori și n-au ascultat de glasul meu; cu adevărat nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce m-au întăritat nu o va vedea; iar robul meu Caleb, pentru că a fost în el un alt duh și m-a urmat pe deplin, pe el îl voi aduce în țara în care a mers; și sămânța lui o va stăpâni. Numeri 14:21-23.

Apostolul Pavel a învățat:

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; iar ele au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

Comentând asupra aceluiași principiu profetic, Sora White a spus:

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât prorocirea lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Mesajul ploii târzii, potrivit lui Isaia, este un mesaj, căci el arată că nelegiuții vor refuza să-l asculte și descrie acel mesaj drept „rând după rând”.

Pe cine să învețe cunoștința? Și pe cine să facă să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de lapte și depărtați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin. Căci cu buze bălbâitoare și într-o altă limbă va vorbi El acestui popor. Căruia i-a zis: „Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este înviorarea”; totuși, ei n-au voit să asculte. Dar cuvântul Domnului le-a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin; ca să meargă și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, prinși în cursă și luați. Isaia 28:9-13.

Dintre cele șase linii pe care tocmai le-am identificat, și desigur există și altele pe care nu le-am menționat, una subliniază anul 1863, ca sfârșit al unei încercări progresive care a dus la rătăcirea în pustie. Două subliniază faptul că un fost popor al legământului a fost trecut cu vederea și înlocuit cu un nou popor ales. Una indică un blestem asupra reconstrucției a ceva ce era destinat să fie lăsat distrus și părăsit sub blestemul lui Dumnezeu, așa cum era, iar alta indică un blestem pentru întoarcerea acolo unde fusese interzis să se meargă. Două oferă exemple de contrafaceri ale celor

două table ale Decalogului, care reprezentau cele două table ale lui Habacuc.

Vițeei de aur ai lui Aaron și ai lui Ieroboam reprezintă un chip contrafăcut al geloziei, care reprezenta planșa contrafăcută din 1863. Când sunt aduși împreună, cei doi martori ai lui Aaron și ai lui Ieroboam învață că cele două table din Habacuc reprezintă o singură tablă, în același fel în care cele două table ale Celor Zece Porunci reprezintă o singură Lege a lui Dumnezeu. Împreună ele devin un singur simbol, care este alcătuit din două atunci când sunt reunite. Aceleași dinamici profetice ale celor două table ale Legii lui Dumnezeu există în cele două table din Habacuc, iar laolaltă contrafacerile lui Aaron și ale lui Ieroboam vizează acel fenomen profetic.

Prima generație a adventismului a fost tipificată de chipul geloziei din capitolul opt din Ezechiel. Viziunea care începe în ziua a cincea a lunii a șasea, în anul al șaselea, în capitolul opt din Ezechiel, continuă în capitolul nouă, unde este reprezentată pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Când abordează ilustrarea pecetluirii din capitolul nouă, Sora White include atributul caracterului lui Dumnezeu care indică faptul că în a treia și a patra generație Dumnezeu îi judecă pe cei neascultători. Prin urmare, ea încorporează adevărul asociat în mod direct cu a doua poruncă, care este porunca ce interzice închinarea la idoli, precum au fost vițeei de aur ai lui Aaron și ai lui Ieroboam.

‘Și El a chemat pe omul îmbrăcat în in, care avea la coapsă călimara de scriitor; iar Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și strigă din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei. Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu aveți milă; ucideți cu desăvârșire bătrân și tânăr, fecioare, prunci și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Sfântul Meu Locaș. Atunci au început cu bătrânii care erau dinaintea casei.’

Isus este pe punctul de a părăsi propiciatoriul din sanctuarul ceresc, ca să îmbrace veșmintele răzbunării și să-Și verse mânia în judecăți asupra celor care nu au răspuns la lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. 'Fiindcă sentința împotriva unei fapte rele nu este adusă curând la îndeplinire, de aceea inima fiilor oamenilor este pe deplin îndreptată să facă răul.' În loc să fie înmuiiați de răbdarea și îndelunga îngăduință pe care Domnul a manifestat-o față de ei, cei ce nu se tem de Dumnezeu și nu iubesc adevărul își întăresc inimile în calea lor rea. Dar există hotare chiar și pentru îngăduința lui Dumnezeu, iar mulți trec dincolo de aceste granițe. Au depășit limitele harului și, prin urmare, Dumnezeu trebuie să intervină și să-Și apere onoarea Sa.

Despre Amoriți Domnul a zis: "În al patrulea neam ei se vor întoarce aici, căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină." Deși acest neam se remarcă prin idolatria și stricăciunea sa, încă nu-și umpluse paharul nelegiuirii, iar Dumnezeu nu avea să dea poruncă pentru nimicirea lui cu desăvârșire. Poporul trebuia să vadă puterea divină manifestată într-un chip vădit, pentru ca să rămână fără cuvânt de apărare. Creatorul plin de compasiune era dispus să îndure nelegiuirea lor până la al patrulea neam. Atunci, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Lui aveau să se abată asupra lor.

Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă deschisă o socoteală cu toate neamurile. Câtă vreme îndurarea Lui este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită limită pe care Dumnezeu a stabilit-o, lucrarea mâniei Sale începe. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează. Nu mai există mijlocire în favoarea lor pentru îndurare.

Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut această vreme înfățișată în vedenia sa. Neamurile acestui veac au fost beneficiarii unor îndurări fără precedent. Cele mai alese binecuvântări ale cerului le-au fost dăruite, dar mândria sporită, lăcomia, idolatria, disprețul față de Dumnezeu și nerecunoștința josnică sunt scrise împotriva lor. Ele își încheie degrabă socoteala cu Dumnezeu.

Dar ceea ce mă face să tremur este faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii au ajuns să fie întinați de nelegiuirea care domnește. Influențați de nelegiuiri din jurul lor, mulți, chiar dintre cei care mărturisesc adevărul, s-au răcit și sunt purtați la vale de puternicul curent al răului. Disprețul universal aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințenii îi conduce pe cei care nu se află într-o strânsă legătură cu Dumnezeu să-și piardă reverența față de legea Sa. Dacă ar urma lumina și ar asculta de adevăr din inimă, această lege sfântă li s-ar părea cu atât mai prețioasă atunci când este astfel disprețuită și dată la o parte. Pe măsură ce lipsa de respect față de legea lui Dumnezeu devine mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume devine mai distinctă. Iubirea pentru preceptele divine crește într-o clasă pe măsură ce disprețul față de ele crește în cealaltă clasă.

Criza se apropie cu repeziciune. Cifrele care cresc vertiginos arată că vremea cercetării lui Dumnezeu aproape a sosit. Deși El este reticent în a pedepsi, totuși va pedepsi, și aceasta degrabă. Cei care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei care se apropie; dar nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a pieirii, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu Își va adăposti poporul în ziua cercetării. Nicidecum. Ei ar trebui să înțeleagă că datoria lor este să lucreze cu sârguință pentru a-i salva pe alții, căutând, cu credință puternică, ajutor la Dumnezeu. 'Rugăciunea fierbinte și lucrătoare a celui neprihănit are mare putere.'

Aluatul evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și apăsarea Bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, mai ales, rugăciunile lor se vor înălța pentru Biserică, fiindcă membrii ei umblă după felul lumii.

Rugăciunile stăruitoare ale acestor puțini credincioși nu vor fi zadarnice. Când Domnul va veni ca Răzbunător, El va veni totodată ca Ocrotitor al tuturor celor care au păstrat credința în curăția ei și s-au păzit neîntinați de lume. Atunci Dumnezeu a făgăduit să-și răzbune aleșii Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei.

„Porunca este: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile bărbaților care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.’ Acești oameni care suspinau și gemeau vestiseră cuvintele vieții; mustraseră, sfătuiseră și imploraseră. Unii care Îl necinsteau pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți încă păstrau

formele religiei, puterea și prezența Lui lipseau.” Mărturii, volumul 5, 207-210.

Pentru a împărți drept viziunea pecetlurii, așa cum este înfățișată de Ezechiel, este esențial să înțelegem cele patru generații ale adventismului. Sora White începe pasajul pe care l-am selectat făcând trimitere directă la capitolul nouă din Ezechiel, iar porțiunea pe care am ales-o se încheie, de asemenea, cu o trimitere directă la capitolul nouă din Ezechiel. În pasaj ea spune despre Ezechiel: „Prorocul, privind peste veacuri, a avut acest timp înfățișat în vedenia sa.” Ezechiel a văzut împrejurările care au loc în timpul pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii.

În articolul anterior am arătat, pe baza a trei pasaje specifice din Duhul Profeteiei, că „bețivii lui Efraim” ai lui Isaia, care în acest pasaj sunt identificați drept „bătrânii” și care, în ambele pasaje, reprezintă conducerea Ierusalimului (Adventismul), nu pot vedea că urmează să aibă loc o puternică manifestare a puterii lui Dumnezeu, ca în vremurile de odinioară. În acest pasaj, însăși manifestarea puterii lui Dumnezeu pe care ei refuză să o vadă va avea loc ca parte a judecății divine aduse asupra lor, căci este afirmat că „poporul avea să vadă puterea divină manifestată într-un chip vădit, spre a rămâne fără scuză.”

Adventismul laodicean refuză să vadă manifestarea ploii târzii care a început să picure la 11 septembrie 2001, dar va vedea apogeul acelei ploi când mesajul Strigării de la miezul nopții va fi repetat în zilele de pe urmă. Acest mesaj este Islamul celui de-al treilea vai. Nu a privit oare conducerea Israelului din vechime, care tocmai Îl răstignise pe Mesia lor, cum Duhul Sfânt a fost revărsat la Cincizecime?

Pasajul identifică Biserica, pe care Ezechiel, potrivit contextului, o reprezintă sub chipul Ierusalimului; iar membrii din sânul Bisericii (Ierusalimului) sunt puși în contrast cu o „mică ceată”, identificată, de asemenea, drept cei „care umblă în lumină”, „puținii credincioși”. Biblia învață că „mulți” sunt chemați, dar „puțini” sunt aleși. Subiectul pasajului include mânia lui Dumnezeu care se abate asupra poporului Său. Poporul și-a atras judecata asupra sa, dar Dumnezeu subliniază în mod explicit că îngerii Săi sunt cei care aduc la îndeplinire lucrarea nimicirii. Dumnezeu nu minte niciodată, și El a făgăduit că El este Cel care pedepsește nelegiuirea oamenilor până la al treilea și al patrulea neam. A atribui executarea judecății altcuiva decât lui Dumnezeu înseamnă a-I nega caracterul și a sugera că El este mincinos.

Pasajul indică faptul că, atunci când îngerii nimicitori ai lui Ezechiel încep să străbată Ierusalimul, atunci „lucrarea mâniei Sale începe.” Mânia lui Dumnezeu începe cu Ierusalimul, care este biserica Sa, care este adventismul laodicean.

Căci a sosit vremea când judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? 1 Petru 4:17.

Mânia lui Dumnezeu este adusă la îndeplinire de îngerii lui Dumnezeu, iar când începe lucrarea lor, li se poruncește: „Loviți pe toți” și „Să nu cruțe ochiul vostru, nici să aveți milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, atât fecioare, cât și prunci și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Sanctuarul Meu.” Mânia lui Dumnezeu este adusă la îndeplinire de îngerii sfinți, iar punctul pe care dorim să-l identificăm aici este că începutul slujirii

mâniei lui Dumnezeu are loc în a patra generație.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și va fi că, în ziua jertfei Domnului, voi pedepsi pe căpetenii, pe fiii împăratului și pe toți cei îmbrăcați cu veșminte străine. Tot în ziua aceea voi pedepsi pe toți cei ce sar peste prag, care umplu casele stăpânilor lor cu silnicie și înșelăciune. Și va fi că, în ziua aceea, zice Domnul, se va auzi vuietul unui strigăt de la Poarta Peștilor, un urllet din Cetatea a doua și un mare prăpăd de pe dealuri. Urlați, locuitori ai Macteșului, căci tot poporul negustor este nimicit; toți cei ce cântăresc argint sunt stârpiți. Și va fi că, în vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare și voi pedepsi pe oamenii care s-au așezat pe drojdiile lor, care zic în inima lor: Domnul nu va face nici bine, nici rău. Țefania 1:8-12.